

บทที่ ๓

วิธีดำเนินงานและผลการวิเคราะห์ผลรวม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บและรวบรวมข้อมูลโดยใช้ข้อทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของสมาคมสุขภาพ พลศึกษาและสันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (American Association for Health, Physical Education and Recreation) ซึ่งมีการขึ้นได้สร้างขึ้นมาเมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๕ มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า Youth Fitness Test ข้อทดสอบนี้ประกอบด้วยข้อทดสอบย่อย ๙ อย่างด้วยกัน คือ

๑. ข้อทดสอบเพื่อวัดกำลังของกล้ามเนื้อแขนด้วยการดึงข้อ
๒. ข้อทดสอบเพื่อวัดกำลังของกล้ามเนื้อหน้าท้องด้วยการยกลำตัวขึ้นจากท่านอน
๓. ข้อทดสอบเพื่อวัดกำลังของกล้ามเนื้อ ด้วยการกระโดดไกลจาก ฝ่าเท้าโดยยืนที่
๔. ข้อทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายด้วยการวิ่ง

กลับตัว

๕. ข้อทดสอบเพื่อวัดความเร็วของการวิ่งเร็ว ๕๐ หลา
๖. ข้อทดสอบเพื่อวัดความอดทนและสมรรถภาพในการทำงานของระบบหัวใจและระบบการหายใจด้วยการวิ่ง ๖๐๐ เมตร
๗. ข้อทดสอบเพื่อวัดกำลังของกล้ามเนื้อแขนและการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายด้วยการขว้างลูกบอลไกล

เมื่อเลือกข้อทดสอบที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้แล้ว ผู้วิจัยได้ไปทดลองสอบเด็กนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๔๒ คน เพื่อเป็นการทดลองการจัดดำเนินการทดสอบ การใช้อุปกรณ์

การแบ่งระยะเวลา ตลอดจนการศึกษาและแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ อันอาจจะบังมในการทดสอบนั้นก่อนที่จะทำการทดสอบอย่างแท้จริง ในการทดลองสอบครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการฝึกฝนและซักซ้อมผู้ที่จะช่วยในการทดสอบ ๓ คน ทั้งนี้เพื่อ การทดสอบวิ่งและลูกบอลและแน่นอน

เมื่อผู้วิจัยและบรู๊วทำการทดสอบได้ความเข้าใจในวิธีการดำเนินงานทดสอบแจ่มแจ้งและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว ก็จะไปคัดเลือกอาจารย์ใหญ่โรงเรียนที่ประสงค์จะเข้าร่วม

ประชากรครั้งนี้ และเมื่อได้รับอนุญาตก็ไปทำการทดสอบนี้ เรียนตามเวลาที่กำหนดไว้ในโรงเรียนดังต่อไปนี้

๑. โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๕๕ คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ๔๗ คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๑๕ คน

๒. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จำนวน ๓๐ คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ๑๕ คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๑๕ คน

๓. โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์จำนวน ๒๕ คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ๑๔ คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๑๕ คน

๔. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัยจำนวน ๓๐ คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ๑๕ คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ๑๕ คน

การทดสอบดังข้อมุ่จำนวนครั้งให้นักเรียนทำคือ

การทดสอบยกกล้าตัวชนจากท่านอนนับจำนวนครั้ง

การทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนอยู่กับหัวกระยะเป็นเมตร

การวิเคราะห์ข้อมูลและผล

หลังจากทำการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายด้วยวิธีการทดสอบทั้ง ๗ อย่าง ในโรงเรียนดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีสถิติดังนี้

๑. หากคำพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สวนกุหลาบวิทยาลัย วัดเทพศิรินทร์ และสามเสนวิทยาลัย เพื่อจะทราบถึงสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนโรงเรียนแต่ละแห่ง

๒. หากคำพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งหมายถึงขอทางสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย วัดเทพศิรินทร์ และสามเสนวิทยาลัยรวมกัน เพื่อทราบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล

๓. หากคำพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของสมรรถภาพ

ทางร่างกายของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๓ แต่ละชั้น และโรงเรียนรัฐบาลชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๓ แต่ละชั้น เปรียบว่าถึงสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและโรงเรียนรัฐบาลในแต่ละชั้น

๘. ทดสอบความมีนัยสำคัญ ระหว่างมัธยม เชกคิตของความสามารถในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของแต่ละขอทดสอบของ

ก. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ข. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์

ค. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์วิทยาลัยกับโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

ง. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์วิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาล

จ. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์วิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาล

ฉ. นักเรียนโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาลโดยใช้ Student t Test เพื่อทดสอบว่าผลค่าระหว่างมัธยมเชกคิตของความสามารถในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์วิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาลโดยจะนำค่าที่ออกมาเปรียบเทียบกับค่าที่คาดหวังระดับที่ ๕% หรือไม่ ด้วยวิธีการหาค่าอัตราส่วนวิกฤตและตั้งสมมติฐานในการสอบของนักเรียนในโรงเรียนทั้งสองไม่แตกต่างกัน

$$\text{การทดสอบไชดูตร} \quad t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{N_1 - 1 + N_2 - 2}{N_1 + N_2 - 2} \left(\frac{N_1 + N_2}{N_1 N_2} \right)}}$$

\bar{X}_1 = มัธยมเชกคิตของความสามารถในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนในโรงเรียนหนึ่ง

\bar{X}_2 = มัชฌิมเลขคณิต ของความสามารถในการทดสอบของนักเรียนในอีกโรงเรียนหนึ่ง

n_1 = จำนวนนักเรียนในโรงเรียนหนึ่ง

n_2 = จำนวนนักเรียนในอีกโรงเรียนหนึ่ง

S_1 = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของโรงเรียนหนึ่ง

S_2 = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอีกโรงเรียนหนึ่ง

เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผลตามระเบียบวิธีทางสถิติดังกล่าวมาแล้ว ได้ผลการวิเคราะห์มาเสนอดังต่อไปนี้

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน ๔๕ คน โดยลมาหาค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อทดสอบแต่ละอย่างดังมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ ค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน ๔๕ คน

ข้อทดสอบ	พิสัย	มัชฌิมเลขคณิต	มัชฌิมฐาน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ดึงชอ	๐-๑๓	๓.๘๕	๕.๑๘	๓.๘๘
ยกด้ามขวานจากห่านอน	๑๒-๒๐๐	๑๓๘.๓๑	๕๖.๕	๘๖.๐๓
กระโดดไกลจากหยีนอยู่กบที่	๑.๖-๒.๘	๒.๑๓	๒.๐๓	๐.๑๘
วิ่ง ๕๐ หลา	๖.๒-๘.๐	๘.๐๕	๗.๒๓	๘.๕๘
วิ่งกลับตัว	๘.๐-๑๑.๕	๑๐.๖๖	๑๐.๒๓	๐.๕๘
วิ่ง ๒๐๐ หลา	๘๕-๑๓๕	๑๒๐.๕	๑๑๘.๘๖	๑๕.๘๓
กวาดลูกชอเขมอดไกล	๒๒.๓๐-๕๖	๔๐.๕	๓๕.๘๒	๖.๘๖

จากตารางที่ ๑ ในการทดสอบดึงขนนั้น นักเรียนสาขาวิชาเกษตรกรรมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมาสามารถดึงข้อโคโดยเฉลี่ยคนละ ๓.๙๕ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดดึงข้อโคได้ อย่างน้อย ๕.๑๔ ครั้ง โดยมีทั้งแต่คนที่ไม่สามารถจะดึงข้อขนโคเลยจนถึงคนที่สามารถดึงข้อโคได้ถึง ๑๓ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๓.๕๕ ครั้ง

ในการทดสอบยกน้ำหนักจากท่านอนนักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อทรวงสามารถทำโฟเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๓๔.๓๑ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำโฟได้อย่างน้อย ๕๖.๕ ครั้ง คนที่ทำโฟน้อยที่สุด ๑๒ ครั้ง และคนที่ทำได้มากที่สุด ๒๐๐ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๔๒.๐๒ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนยกย่นนั้น นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อขาสามารถกระโดดไกลโดยเฉลี่ยแล้วคนละ ๒.๑๓ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดไกลได้อย่างน้อย ๒.๐๓ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๑.๖๐ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๒.๕๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๑๔ เมตร

ในการทดสอบวิ่งเร็ว ๕๐ หลา นั้น นักเรียนสามารถวิ่งโดยเฉลี่ยแล้วไป ๖.๑๔ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมด ใช้เวลาวิ่งอย่างน้อยที่สุด ๕.๖๐ วินาที และคนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๖.๒๐ วินาที และคนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๘ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๔ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกลับตัวนักเรียนสามารถวิ่งโดยเฉลี่ยแล้วใช้เวลาคนละ ๑๐.๖๖ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๒๓ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๘ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๑.๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๔ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๖๐๐ หลา นั้น นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาคนละ ๑๒๐.๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๑๕.๔๖ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๘.๕ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๓๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๕.๔๓ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกลนั้น นักเรียนสามารถขว้างไกลโดยเฉลี่ยแล้วคนละ ๕๐.๕ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของคนทั้งหมดขว้างไกลได้อย่างน้อย ๓๕.๘๒ เมตร คนที่ขว้างไกล

ไกลที่สุด ๒๖.๓๐ เมตร คนที่วางไอโกนที่สุด ๕๖.๐๐ เมตร การกระจาย ผลรวมสามารถ
ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๕๖ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียน
สวนกุหลาบวิทยาลัยจำนวน ๓๐ คน ได้นำมาหาค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐาน และส่วนเบี่ยง
เบนมาตรฐานของข้อทดสอบแต่ละอย่างดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ ค่าพิสัย มัชฌิม เลขคณิต มัชฌิมฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกิจกรรมสามารถ
ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษา ณ ศูนย์
เรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยจำนวน ๓๐ คน

ข้อทดสอบ	พิสัย	มัชฌิมเลข คณิต	มัชฌิมฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ดึงช่อ	๒-๑๘	๑๒.๕๐	๗.๐๐	๓.๕๓
ยกอ่าตัวขึ้นจากทานอน	๑๕-๔๘	๕๓.๕๓	๓๖.๕๐	๗.๓๓
กระโดดไกลจากทานอนยกเท้า	๑.๖๓-๒.๓๕	๒.๑๘	๒.๐๘	๐.๑๕
วิ่ง ๕๐ หลา	๖.๐๐-๘.๓๐	๖.๓๐	๖.๓๘	๐.๓๒
วิ่งกลับตัว	๘.๑๐-๑๒.๘๐	๑๒.๔๑	๑๐.๐๕	๑.๓๓
วิ่ง ๖๐๐ หลา	๕๓-๑๒๘	๑๑๖.๐๐	๑๐๘.๐๐	๗.๕๖
ขว้างลูกบอลไกล	๒๒.๕๕-๔๗.๑๐	๔๐.๕๐	๓๘.๑๓	๖.๒๔

จากตารางที่ ๒ ในการทดสอบดังกล่าว นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อ
แขนสามารถดึงช่อได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๑๒.๕ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของคนทั้งหมดคือ ๖.๐๐ ครั้ง อย่างน้อย
๘ ครั้ง คนที่ดึงช่อได้น้อยที่สุดได้ ๒ ครั้ง คนที่ดึงช่อได้มากที่สุดได้ ๑๘ ครั้ง ผลรวมของ
ความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๓.๕๓ ครั้ง

ในการทดสอบยกอ่าตัวขึ้นจากทานอนนั้น นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อแขนสามารถทำ
ได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๕๓.๕๓ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำได้อย่างน้อย ๓๖.๕๐ ครั้ง

คนที่ทำได้น้อยที่สุดได้ ๑๕ ครั้ง คนที่ทำใ้มากที่สุดได้ ๔๕ ครั้ง การกระจายของความสามารถ
ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๖.๐๑ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท้ายนอยกบที่ นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อ สามารถกระ
โดดไกลได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๒.๑๔ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมด กระโดดไกลได้อย่าง
น้อย ๒.๐๔ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๑.๖๒ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๒.๑๕
เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๑๕ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลานั้น นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาขณะ ๖.๓๐ วิ
นาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๖.๓๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้
เวลา ๖.๐๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๘.๓๐ วินาที การกระจายของความสามารถ
ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๓๒ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกั้นตัว นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาวิ่งขณะ ๑๓.๕๑ วิ
นาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๐๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้
เวลา ๘.๑๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๖.๕๐ วินาที การกระจายของความสามารถ
ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๓๓ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลานั้น นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาขณะ ๑๑๖
วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุด
ใช้เวลา ๘๓ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๖๕ วินาที การกระจายของความสามารถ
ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๘.๙๖ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกลนั้น นักเรียนสามารถขว้างได้ไกลเฉลี่ยแล้วคน
ละ ๔๐.๕๐ เมตร คนที่ขว้างได้ไกลที่สุดได้ ๕๕.๕๕ เมตร คนที่ขว้างได้ไกลที่สุดได้ ๕๔.๑๐
เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๑๕ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียน
วัดเทพศิรินทร์จำนวน ๒๔ คน ใ้คนนำมณฑลภาคนิสัย มีคิมเมตริก มีพื้นฐานความรู้เรื่องเมียงเบน
มาทราบของข้อทดสอบแต่ละข้อ ก็มีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๓ กาทิสัย มีชดิมเลขคณิต มีชยฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการทดสอบทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์จำนวน ๒๕ คน

ขอทดสอบ	พิสัย	มีชดิมเลขคณิต	มีชยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ดึงชอ	๐-๑๓	๘.๕๖	๕.๕๐	๓.๑๘
ยกดำตัวขึ้นจากทานอน	๑๑-๑๐๖	๖๘.๒๘	๒๓.๑๘	๑๓.๓๘
กระโดดไกลจากทายนอยกับที่	๑.๑๘-๒.๓๒	๒.๐๕	๒.๐๒	๐.๓๘
วิ่ง ๕๐ หลา	๖.๐๐-๘.๐๐	๖.๕๘	๓.๑๓	๐.๕๓
วิ่งกลับตัว	๘.๘๐-๑๑.๕๐	๑๐.๘๖	๑๐.๒๘	๐.๕๑
วิ่ง ๒๐๐ หลา	๓๓-๑๒๕	๑๐๘.๘๕	๘๘.๕๐	๑๑.๒๓
ขว้างลูกขอเพอลไกล	๒๑.๐๐-๔๖.๘๐	๕๐.๒๕	๓๕.๒๕	๕.๓๕

จากตารางที่ ๓ ในการทดสอบดึงชอนน นักเรียนโรงเรียนเทพศิรินทร์กำลังความเนือแซนสามารถดึงชอโคเจดยแวดคนละ ๘.๕๖ ครั้ง รวยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดถึงชอโคคอยางนอย ๕.๕๐ ครั้ง โดยมีคนที่ถึงชอไมชันเลยจนถึงคนที่ถึงชอโคสูงสุค ๑๓ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเจดยแวดประมาณ ๓.๑๘ ครั้ง

ในการทดสอบยกดำตัวขึ้นจากทานอนนั้น นักเรียนมีกำลังกล มเนือทองสามารถทำโคเจดยแวดคนละ ๖๘.๒๘ ครั้ง รวยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำโคคอยางนอย ๒๓.๑๘ ครั้ง คนทำโคนอยพิศโค ๑๑ ครั้ง คนทำโคมากพิศโค ๑๐๖ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเจดยแวดประมาณ ๑๓.๓๘ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากทายนอยกับที่นั้น นักเรียนมีกำลังความเนือสามารถกระโดดโคไกลเจดยแวดคนละ ๒.๐๕ เมตร รวยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดโคไกลคอยางนอย ๒.๐๒ เมตร คนที่กระโดดโคพิศโค ๑.๑๘ เมตร คนที่กระโดดโคพิศโค ๒.๓๒ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเจดยแวดประมาณ ๐.๓๘ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา นั้น นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาขณะ ๖.๕๔ วินาที รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๗.๑๓ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๖ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๘ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๙ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกลับตัวนั้น นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาขณะ ๑๐.๘๖ วินาที รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๒๔ คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๘.๘๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๑.๕๐ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๑ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา นั้น นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาขณะ ๑๐๘.๘๕ วินาที รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๘๘.๕๐ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๗๑ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๒๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๑.๒๑ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกช่อซอลไกลนั้น นักเรียนสามารถขว้างไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๔๐.๒๕ เมตร รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมด ขว้างไกลอย่างน้อย ๓๕.๖๕ เมตร โดยคนที่ขว้างไกลที่สุดได้ ๒๑ เมตร คนที่ขว้างไกลน้อยที่สุดได้ ๔๖.๘๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๓๕ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสามเสนวิทยาลัยจำนวน ๓๐ คน โดยผ่านมาตรฐานกาฬิสิกซ์ พิชิติมเดชคณิต รัชชานนท์ และสวนเบญจเบเนมาศฐานของขอทดสอบแต่ละขอ ดังมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๔ ค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชยฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมสามารถ ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน ๓๐ คน

ชนิดทดสอบ	พิสัย	มัชฌิมเลขคณิต	มัชยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
คืบซอก	๒-๑๕	๙.๙๙	๕.๐๐	๐.๖๖
ยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน	๑๔-๑๓๐	๑๐๘.๐๐	๖๖.๘๒	๑๐.๑๙
กระโดดไกลจากท่านอนอยู่กับที่	๑.๑๖-๒.๘๐	๑.๘๓	๑.๘๖	๐.๖๘
วิ่ง ๕๐ หลา	๙.๐๐-๘.๐๐	๘.๓๓	๖.๘๙	๐.๕๔
วิ่งก้นตัว	๑๐.๐๐-๑๖.๐๐	๑๓.๕๖	๑๐.๓๐	๐.๖๓
วิ่ง ๖๐๐ หลา	๑๐๐-๑๘๘	๑๒๘.๓๕	๑๑๖.๘๓	๑๑.๘๖
ขว้างลูกช่อระฆังของโลก	๒๑.๘๐ - ๔๖.๐๐	๔๓.๑๕	๓๒.๑๔	๖.๐๐

จากตารางที่ ๔ ในการทดสอบคืบซอก นักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยมีค่าเฉลี่ยรวมเนื้อแขนสามารถคืบซอกได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๙.๙๙ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดคืบซอกได้อย่างน้อย ๕ ครั้ง คนที่คืบซอกได้น้อยที่สุดได้ ๒ ครั้ง คนที่คืบซอกได้มากที่สุดได้ ๑๕ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๓.๖๖ ครั้ง

ในการทดสอบยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน นักเรียนมีค่าตั้งกล้ามเนื้อของแขนยกน้ำหนักได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐๘ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดยกน้ำหนักได้อย่างน้อย ๖๖.๘๒ ครั้ง คนที่ทำได้น้อยที่สุดได้ ๑๔ ครั้ง คนที่ทำได้มากที่สุดได้ ๑๓๐ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๒๑.๑๘ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอน นักเรียนสามารถกระโดดได้ไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๑.๘๓ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดได้ไกลอย่างน้อย ๑.๘๖ เมตร คนที่กระโดดได้ไกลที่สุดได้ ๑.๑๖ เมตร คนที่กระโดดได้ไกลที่สุดได้ ๒.๘๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๖๘ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาคนละ ๘.๓๓ วินาที

รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๖.๕๗ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๗ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๙ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๔ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาคนละ ๑๓.๗๖ วินาที รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๓๐ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๑๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๖ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๓๓ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๖๐๐ หลา นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาคนละ ๑๒.๓๕ วินาที รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๑.๕๓ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๑๐๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๔๘ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๑.๕๖ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกบอลเหล็ก นักเรียนสามารถขว้างได้ไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๔๓.๑๕ เมตร รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดขว้างได้ไกลอย่างน้อย ๓๖.๑๕ เมตร คนที่ขว้างได้ไกลที่สุดได้ ๕๑ เมตร คนที่ขว้างได้ไกลที่สุดได้ ๕๖ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย วัดเทพศิรินทร์ และสามเสนวิทยาลัย รวมเรียกว่าโรงเรียน มีจำนวน ๔๔ คน นำผลมาหาค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ คาหีสัย มัธยมเลขคณิต มัธยมฐานและส่วนแบ่งแบบมาตรฐานของงานที่สามารถ
ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน
โรงเรียนรัฐบาลจำนวน ๔๕ คน

ขอทดสอบ	หีสัย	มัธยม เลขคณิต	มัธยมฐาน	แบบแบ่งแบบ มาตรฐาน
ดึงชอ	๐-๑๘	๑๓.๓๐	๕.๕๕	๕.๒๒
ยกลำตัวขึ้นจากท่านอน	๑๑-๑๓๐	๓๖.๑๐	๒๘.๘๗	๑๙.๓๒
กระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่	๑.๑๒-๒.๘๐	๒.๑๕	๑.๕๖	๐.๒๒
วิ่ง ๕๐ หลา	๖.๐๐-๘.๓๐	๗.๐๖	๖.๕๖	๕.๓๘
วิ่งกลับตัว	๕.๑๐-๑๒.๕๐	๑๐.๒๒	๑๐.๕๘	๐.๖๐
วิ่ง ๖๐๐ หลา	๗๓-๑๕๘	๑๐๘.๕๕	๑๐๖.๕๕	๑๕.๕๖
ขว้างลูกชอเหมือนดไกล	๒๑.๐๐-๕๘.๑๐	๕๑.๕๐	๓๓.๕๕	๖.๒๐

จากตารางที่ ๕ ในการทดสอบดึงชอ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีกำลังกล้ามเนื้อสามารถ
ดึงชอได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๑๓.๓๐ รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดดึงชอได้ ๕.๕๕
ครั้ง โดยมีตั้งแต่คนที่ดึงชอไม่ขึ้นเลย จนถึงคนที่ดึงชอได้ ๑๘ ครั้ง การกระจายของ
ความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๕.๒๒ ครั้ง

ในการทดสอบยกลำตัวขึ้นจากท่านอน นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อสามารถทำได้
เฉลี่ยแล้วคนละ ๓๖.๑๐ ครั้ง รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำได้อย่างน้อย ๒๘.๘๗ ครั้ง
คนที่ทำได้มากที่สุดได้ ๑๑ ครั้ง คนที่ได้มากที่สุดได้ ๑๓๐ ครั้ง การกระจายของ
ความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๙.๓๒ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่ นักเรียนสามารถทำได้เฉลี่ยแล้วคนละ
๒.๑๕ เมตร รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดไกลได้อย่างน้อย ๑.๕๖ ครั้ง คนที่
กระโดดไกลที่สุดได้ ๑.๑๒ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๒.๘๐ เมตร การกระจายของ
ความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๒๒ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา นักเรียนสามารถวิ่งเฉลี่ยแล้วใช้เวลาคนละ ๗.๐๖ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๖.๕๖ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๖ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๘.๓๐ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๓๘ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐.๒๖ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๔๔ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๘.๑๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๒.๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๖๐ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐๕.๕๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐๖.๕๔ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๙๓ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๔๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๔.๕๖ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกล นักเรียนสามารถขว้างไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๔๑.๕ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดขว้างไกลอย่างน้อย ๓๓.๕๔ เมตร คนที่ขว้างไกลที่สุด ๕๑.๐๐ เมตร คนที่ขว้างไกลที่ต่ำที่สุด ๔๕.๑๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๒๐ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาริศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โค้ชแยกผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔๙ คน มาหาค่าเฉลี่ย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จึงมีรายละเอียดดังในตารางที่ ๖

ตารางที่ ๖ กาฬศิษย์ มัธยมเชชกณิศ มัธยมฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลที่สามารถ
ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน
เรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๔๗ คน

ชื่อทดสอบ	พิสัย	มัธยม เชชกณิศ	มัธยม ฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
กึ่งข้อ	๐-๑๑	๘.๓๗	๓.๘๕	๒.๕๕
ยกน้ำหนักขึ้นจากท่ายนอน	๒๑-๒๐๐	๑๔๘.๑๐	๓๑.๓๐	๒๑.๕๕
กระโดดไกลจากท่ายยืนอยู่กับที่	๑.๖๕-๒.๘๐	๒.๑๐	๑.๘๘	๐.๒๕
วิ่ง ๕๐ หลา	๖.๒๐-๘.๐๐	๘.๒๑	๗.๓๐	๐.๕๕
วิ่งกลับตัว	๕.๕๐-๑๑.๕๐	๑๑.๑๒	๑๐.๑๕	๐.๕๓
วิ่ง ๒๐๐ หลา	๑๐๖-๑๗๕	๑๔๕.๑๐	๑๒๘.๗๕	๑๐.๘๐
ขว้างลูกบอลไกล	๒๒.๓๐-๕๖.๐๐	๔๑.๓๐	๓๕.๑๒	๖.๘๑

จากตารางที่ ๖ ในการทดสอบดังกล่าว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อแขนส่วนบนสามารถดึงข้อได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๘.๓๗ ครั้ง และ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดดึงข้อได้โดยง่ายน้อย ๓.๘๕ ครั้ง โคนมีทั้งคนที่ดึงข้อได้เพียงคนเดียว จนถึงคนที่ดึงข้อได้ถึง ๑๑ ครั้ง การกระจายของผลความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๒.๕๕ ครั้ง

ในการทดสอบยกน้ำหนักขึ้นจากท่ายนอน นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อแขนส่วนบนสามารถยกได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๑๔๘.๑๐ ครั้ง และ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดยกได้โดยง่ายน้อย ๓๑.๓๐ ครั้ง คนที่ทำได้มากที่สุดยกได้ ๒๐๐ ครั้ง คนที่ทำได้มากที่สุดยกได้ ๒๐๐ ครั้ง การกระจายของผลความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๒๑.๕๕ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่ายยืนอยู่กับที่ นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อขาส่วนล่างสามารถกระโดดได้ไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๒.๑๐ เมตร และ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดได้ไกลโดยง่ายน้อย ๑.๘๘ เมตร คนที่กระโดดได้มากที่สุดกระโดดได้ ๒.๘๐ เมตร คนที่กระโดดได้มากที่สุดกระโดดได้ ๑.๕๕ เมตร

๒.๕๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๖๔ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๔.๖๖ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๓.๓๐ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๒.๓๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๕.๐๐ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๕ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกบตัว นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๑.๑๒ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๑๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๕.๔ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๑.๕๐ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๓ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๖๐๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๕๕.๑๐ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๒๔.๓๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๑๐๖ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๙๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๕.๕๐ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกช้อนบอลไกล นักเรียนสามารถขว้างได้ไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๔๑.๒๐ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดขว้างได้ไกลอย่างน้อย ๓๕.๑๐ เมตร คนที่ขว้างไกลที่สุดได้ ๒๒.๓๐ เมตร คนที่ขว้างได้ใกล้ที่สุดได้ ๕๖ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๕๑ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โคแบกผล ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๕๒ คน มาหาค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชยฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังมีค่าสรุปแสดงในตารางที่ ๓

ตารางที่ ๘ ค่าเฉลี่ย มีถวมเลขคณิต มัชฌิม และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของนักเรียนที่สามารถ
ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน
เรือบสาชกัรนาวงกรมมหาวิทยาลัย จำนวน ๕๖ คน

ขอทดสอบ	พิสัย	มีถวม เลขคณิต	มัชฌิม	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
วิ่งชอ	๐-๑๓	๑๒.๑๓	๗.๗๐	๓.๓๘
ยกน้ำหนักจากทานอน	๑๒-๑๕๐	๒๕.๗๐	๕๔.๗๕	๑๖.๓๕
กระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่	๑.๖๐-๓.๘๓	๒.๖๓	๒.๑๘	๐.๖๐
วิ่ง ๕๐ หลา	๒.๕๐-๘.๕๐	๗.๕๘	๗.๑๐	๑.๕๓
วิ่งกลับตัว	๘.๐๐-๑๑.๕๐	๑๐.๖๗	๙.๘๕	๐.๖๑
วิ่ง ๒๐๐ หลา	๕๕-๑๗๓	๑๑๕.๕๕	๑๑๕.๘๑	๑๕.๕๐
ขว้างลูกบอลเบอลไกล	๒๓.๕๐-๘๘.๘๐	๓๙.๖๕	๓๕.๘๓	๑.๗๖

จากตารางที่ ๘ ในการทดสอบวิ่งชอ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนเรือบสาชกัรนาวงกรมมหาวิทยาลัย มีกำลังความเนือทนสามารถวิ่งชอไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๒.๑๓ ครั้ง รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดสามารถวิ่งชอไกลอย่างน้อย ๗.๗๐ ครั้ง โดยนักเรียนที่วิ่งชอไม้น้อยถึงคนทีวิ่งชอไกลสูงสุด ๑๓ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๕.๓๘ ครั้ง

ในการทดสอบยกน้ำหนักจากทานอน นักเรียนมีกำลังความเนือทนสามารถยกน้ำหนักเฉลี่ยแล้วคนละ ๒๕.๗๐ ครั้ง รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำไกลอย่างน้อย ๕๔.๗๕ ครั้ง คนทีทำไคน้อยทีสุดคือ ๑๒ ครั้ง คนทีทำไคนากทีสุดคือ ๑๕๐ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๖.๓๕ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่ นักเรียนมีกำลังความเนือทนสามารถกระโดดไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๒.๖๓ เมตร รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดสามารถกระโดดไกลอย่างน้อย ๒.๑๘ เมตร คนทีกระโดดไกลทีสุดคือ ๓.๘๓ เมตร คนทีกระโดดไกลทีน้อยคือ ๑.๖๐ เมตร

๒.๘๑ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๒๐ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ เมตร นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๙.๘๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๙.๑๐ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๖.๕ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๔.๕ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๑ วินาที

ในการทดสอบการวิ่งกบตัว นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐.๑๗ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๙.๘๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๘ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๑.๕๐ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๖๑ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๔๕.๑๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๑๕.๘๑ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๘๕ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๘๑ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๒๕.๕๐ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกล นักเรียนสามารถขว้างไกลไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๗๖.๖๕ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดสามารถขว้างไกลไกลอย่างน้อย ๖๕.๕๑ เมตร คนที่ขว้างไกลที่สุดได้ ๒๑๑.๕๐ เมตร คนที่ขว้างไกลที่น้อยได้ ๕๔.๕๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๕.๘๖ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย วัดเทพศิรินทร์ และสามเสนวิทยาลัย ซึ่งรวมเรียกว่าโรงเรียนวัดไผ่แยกเอาผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔๔ คน มาหาค่าพิสัย มัธยฐาน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ ค่าเฉลี่ย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌิมฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลความสามารถ ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน วัฒนวิบูลย์ จำนวน ๔๔ คน

ชนิดทดสอบ	พิสัย	มัชฌิมเลขคณิต	มัชฌิมฐาน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
คิงชอ	๒-๑๔	๑๓.๐๖	๕.๕๐	๖.๕๔
ยกน้ำหนักจากท่านอน	๑๖-๑๓๐	๕๗.๐๕	๓๖.๕๐	๖.๖๔
กระโดดไกลจากท่านอนอยู่กับที่	๑.๑๔-๖.๔๐	๑.๕๔	๑.๕๐	๐.๓๔
วิ่ง ๕ หลา	๖.๐๐-๔.๓๐	๖.๕๓	๖.๕๓	๐.๖๐
วิ่งก้นตัว	๕.๕๐-๑๒.๐๐	๑๐.๗๕	๑๐.๖๕	๐.๕๔
วิ่ง ๖๐๐ หลา	๗๓-๑๔๑	๑๐๕.๖๐	๑๐๗.๕๐	๗.๕๐
ขว้างลูกช่อเพิ่มวัดไกล	๒๑.๐๐-๕๖.๐๐	๕๑.๕๕	๓๓.๕๓	๖.๕๕

จากตารางที่ ๔ ในการทดสอบคิงชอ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียน วัฒนวิบูลย์ มีกำลังกล้ามเนื้อแขนสามารถคิงชอได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๑๓.๐๖ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดคิงชอได้อย่างน้อย ๕.๕๐ ครั้ง คนที่คิงชอได้มากที่สุดได้ ๒ ครั้ง คนที่คิงชอได้ น้อยที่สุดได้ ๑๔ ครั้ง การกระจายความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๕๔ ครั้ง

ในการทดสอบยกน้ำหนักจากท่านอน นักเรียนมีกำลังกล้ามเนื้อของขาสามารถยกได้เฉลี่ยแล้วคนละ ๕๗.๐๕ ครั้ง ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำน้ำหนักอย่างน้อย ๓๖.๕๐ ครั้ง คนที่ทำน้ำหนักน้อยที่สุดได้ ๑๖ ครั้ง คนที่ทำน้ำหนักมากที่สุดได้ ๑๓๐ ครั้ง การกระจายความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๖.๖๔ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนอยู่กับที่ นักเรียนสามารถกระโดดได้เฉลี่ยแล้วเฉลี่ยแล้วคนละ ๑.๕๔ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดไกลอย่างน้อย ๐.๓๔ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๑.๑๔ เมตร คนที่กระโดดไกลที่น้อยที่สุดได้ ๖.๔๐ เมตร การกระจายความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๓๔ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๖.๕๓ วินาที ร้อยละ

๕๐ ของนักเรียนทั้งหมด ใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๒.๕๙ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๒ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๔.๓๐ วินาที การกระจายของความถี่ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๖๐ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐.๖๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๖๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๙.๔๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๒.๐๐ วินาที การกระจายของความถี่ของนักเรียนเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๕๕ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐๐ เมตร นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐.๖๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๖๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดใช้เวลา ๙.๔๐ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดใช้เวลา ๑๒.๐๐ วินาที การกระจายของความถี่ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๕.๔๐ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกซอฟบอลไกล นักเรียนสามารถขว้างไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๔๑.๕๕ เมตร ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมด ขว้างไกลออกอย่างน้อย ๓๓.๕๓ เมตร คนที่ขว้างไกลที่สุดได้ ๒๑ เมตร คนที่ขว้างไกลที่ใกล้ที่สุดได้ ๕๖ เมตร การกระจายของความถี่ของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๙.๙๕ เมตร

ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนรายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย วัดเทพศิรินทราวาสและสวนกุหลาบวิทยาลัย ซึ่งรวมเรียกว่าโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี โดยแยกเอาผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่จำนวน ๕๕ คน มาหาผลเฉลี่ยมัธยฐานและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งนี้รายละเอียดบุคคลแสดงในตาราง

ตารางที่ ๕ ค่าพิสัย มัชฌิมเลขคณิต มัชฌฐาน และส่วนเที่ยงเบนมาตรฐาน ของ ความสามารถ ในการทดสอบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน รัตนรัฐมาต จำนวน ๔๕ คน

ชอทดสอบ	พิสัย	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌฐาน	ส่วน เียงเบน มาตรฐาน
ดึงขอ	๒-๑๓	๕.๐๕	๔.๔๘	๑.๓๖
ยกดำตัวขึ้นจากทานอน	๑๑-๕๕	๓๓.๓๕	๒๖.๕๖	๑๐.๖๑
กระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่	๑.๑๒-๒.๗๐	๒.๑๐	๑.๔๕	๐.๓๓
วิ่ง ๕๐ หลา	๒.๐๐-๔.๐๐	๓.๐๐	๒.๖๕	๐.๖๓
วิ่งกลับหัว	๕.๑๐-๑๓.๘๐	๑๓.๕๖	๑๐.๓๕	๑.๐๖
วิ่ง ๖๐๐ หลา	๘๓-๑๔๘	๑๐๘.๖๕	๑๐๖.๖๕	๑๕.๕๕
ขว้างลูกบอลห้อยดไกล	๒๖.๐๐-๔๘.๑๐	๔๐.๖๕	๓๗.๓๕	๑.๑๖

จากตารางที่ ๕ ในการทดสอบดึงขอ นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียน รัตนรัฐมาตมีค่าดังกล่าวเมื่อเชนตามารดดึงขอเฉลี่ยแล้วคนละ ๕.๐๕ ครั้ง รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำได้อ่างน้อย ๔.๔๘ ครั้ง โดยมีคนทำได้น้อยที่สุด ๒ ครั้ง ถึง คนที่ดึงขอได้มากที่สุด ๑๓ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ย แล้วประมาณ ๑.๓๖ ครั้ง

ในการทดสอบยกดำตัวขึ้นจากทานอน นักเรียนมีกำลังความเืองของมารถทำไดเฉลี่ยแล้วคนละ ๓๓.๓๕ ครั้ง รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดทำได้อ่างน้อย ๒๖.๕๖ ครั้ง คนที่ทำได้น้อยที่สุดได้ ๑๑ ครั้ง คนที่ทำได้มากที่สุดได้ ๕๕ ครั้ง การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๐.๖๑ ครั้ง

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่ นักเรียนสามารถกระโดดได้ไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๒.๑๐ เมตร รอยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดกระโดดได้ไกลอย่างน้อ ๑.๔๕ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๑.๑๒ เมตร คนที่กระโดดไกลที่สุดได้ ๒.๕๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๓๓ เมตร

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๙ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๖.๕๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดในเวลา ๖ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดในเวลา ๔ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๐.๖๗ วินาที

ในการทดสอบวิ่งกบตัว นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๒.๕๖ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐.๑๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดในเวลา ๙.๑ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดในเวลา ๑๒.๔ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑.๐๖ วินาที

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา นักเรียนใช้เวลาวิ่งเฉลี่ยแล้วคนละ ๑๐๔.๖๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดใช้เวลาวิ่งอย่างน้อย ๑๐๖.๒๕ วินาที คนที่วิ่งเร็วที่สุดในเวลา ๙๑ วินาที คนที่วิ่งช้าที่สุดในเวลา ๑๔๔ วินาที การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๑๔.๕๕ วินาที

ในการทดสอบขว้างลูกช่อหีบอลไกล นักเรียนขว้างไกลไกลเฉลี่ยแล้วคนละ ๕๑.๖๕ วินาที ร้อยละ ๕๐ ของนักเรียนทั้งหมดขว้างไกลไกลอย่างน้อย ๓๑.๗๕ เมตร คนที่ขว้างไกลที่สุดไกล ๒๖ เมตร คนที่ขว้างไกลที่สุดไกล ๕๕.๑๐ เมตร การกระจายของความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเฉลี่ยแล้วประมาณ ๒.๑๒ เมตร

นำผลของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาเปรียบเทียบกับโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โกลบอล มีความสำคัญของการแตกต่างระหว่างมัธยมเจ็ดคณิต ของการทดสอบแต่ละอย่าง ก็ควรจะละเอียดแสดงในตารางที่ ๑๐

ตารางที่ ๑๐ เปรียบเทียบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ชนิดทดสอบ	โรงเรียน	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่า t	
				ความแตกต่าง ของมัธยม	ความแตกต่าง มัธยมศึกษาตอนต้น
กิ่งข้อ	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๓.๘๕		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๑๒.๔๐	๕.๕๕	๐.๘๐๓๖
ยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๑๓๘.๓๑		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๕๓.๕๓	๘.๓๕	๘.๖๖๓๖
กระโดดไกลจากท่านอนอยู่กับที่	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๒.๑๓		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๒.๑๘	๐.๐๓	๐.๖๘๘๘
วิ่ง ๕๐ หลา	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๘.๐๕		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๖.๓๐	๑.๓๕	๐.๑๓๓๖
วิ่งกลับตัว	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๑๐.๖๖		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๑๖.๕๑	๑.๓๕	๐.๑๓๓๖
วิ่ง ๖๐๐ หลา	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๑๖๐.๕๐		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๑๑๖.๐๐	๔.๕๐	๓.๑๘๘๘
ขว้างลูกบอลไกล	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๔๐.๕๐		
	สวนกุหลาบวิทยาลัย	๓๐	๔๐.๕๐	๐	๑.๖๖๓๖

$$* P < .๐๕$$

จากตารางที่ ๑๐ ในการทดสอบกิ่งข้อ ปรากฏว่าค่า t มีค่ามากกว่าค่าวิกฤต $t = ๕.๕๑๐๑$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อแขนคกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน ปรากฏว่าคามัธยมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = ๑๐.๐๖๔๕$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อของคตวามักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนอยู่ที่ปรากฏว่าคามัธยมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = ๐.๖๑๔๕$ ซึ่งไม่แตกต่างพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อขาใกล้เคียงกัน

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา ปรากฏว่าคามัธยมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑๐.๑๓๕๑$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยวิ่งเร็วกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว ปรากฏว่าคามัธยมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑๒.๖๔๔๕$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา ปรากฏว่าคามัธยมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑.๔๓๐๘$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่าในทางปฏิบัติแล้วนักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความอดทนอยู่ในระดับเดียวกัน

ในการทดสอบช่วงลูกรอกเขมอดไกล ปรากฏว่าคามัธยมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและของนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยใกล้เคียงกัน เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๐$ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีกำลังกล้ามเนื้ออกแขนและการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายใกล้เคียงกัน

นำผลของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาเปรียบเทียบกับโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ โดยผลของค่าเฉลี่ยที่สำคัญของความแตกต่างระหว่างมัธยมเลขคณิต ของการทดสอบ แต่ละอย่าง ซึ่งวิเคราะห์แยกแสดงในตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๑. เปรียบเทียบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์

ชื่อทดสอบ	โรงเรียน	จำนวน	มัธยมเลขคณิต	ความแตกต่างของความแตกต่างของมัธยมเลขคณิต		
				ความแตกต่าง	ความน่าจะเป็น	t
กึ่งซอ	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๗.๘๕			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๘.๕๖	๐.๖๑	๐.๖๖	๐.๗๖๗๐
ยกน้ำหนักขึ้นจากเขานอน	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๑๓๗.๓๑			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๖๔.๒๘	๓๕.๐๘	๐.๐๐๕	๘.๑๘๖๘*
กระโดดไกลจากท้ายนอยุ่หมี่	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๖.๑๗			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๖.๐๕	๐.๑๒	๐.๖๖	๖.๓๖๒๒*
วิ่ง ๕๐ หลา	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๘.๐๕			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๖.๕๘	๑.๕๑	๐.๖๖	๑๒.๑๐๘๐*
วิ่งกลับตัว	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๑๐.๖๖			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๑๐.๘๖	๐.๒๐	๐.๖๖	๑.๖๒๓๓
วิ่ง ๒๐๐ หลา	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๑๓๐.๕๐			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๑๐๘.๘๕	๑๖.๐๕	๐.๐๐๑	๕.๑๐๖๗*
ขว้างลูกบอลออกไกล	สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๘	๕๐.๕๐			
	เทพศิรินทร์	๒๘	๕๐.๖๕	๐.๒๕	๐.๖๖	๐.๑๗๐๑

* P < .๐๕

จากตารางที่ ๑๑ ในการสอบถึงขอบปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่นักเรียน
วัดเหนือศีรษะสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบ
แล้วได้ค่า $t = ๐.๘๖๘๐$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์มีกำลังกล้ามเนื้อแขนค้ำเป็น

ในการทดสอบยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน ปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่โรงเรียน
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ เมื่อเปรียบ
เทียบแล้วได้ค่า $t = ๘.๑๘๖๘$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียน
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อท้องดีกว่าโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนยกเท้า ปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่โรงเรียน
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ เมื่อ
เปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๒.๓๖๒๒$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียน
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อขาดีกว่านักเรียนโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา ปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่โรงเรียนวัด
เทพศิรินทร์ต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกัน
แล้วได้ค่า $t = ๑๒.๑๐๘๐$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียน
วัดเทพศิรินทร์วิ่งเร็วกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว ปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่โรงเรียนวัด
เทพศิรินทร์ต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว
ได้ค่า $t = ๑.๖๒๓๓$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียน
วัดเทพศิรินทร์มีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายดีกว่านักเรียนโรงเรียน

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา ปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่โรงเรียนวัดเทพ
ศิรินทร์ต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว
ได้ค่า $t = ๕.๑๐๖๓$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนวัดเทพ
ศิรินทร์มีความอดทนดีกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบขว้างลูกของพอลโกว ปรากฏความเข้มและชนิดของน้ำที่โรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ เมื่อเปรียบเทียบกัน
แล้ว ได้ค่า $t = ๐.๑๓๐๑$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียน

เรียนนี้มีกำลังความเชื่อแน่วและการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่เคลื่อนไหว
กัน

นำผลของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสา
ธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเปรียบเทียบกับโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โดยทดสอบความ
มีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างมัธยม สถิติของการทดสอบแต่ละอย่าง ก็มีรายละเอียด
แสดงในตารางที่ ๑๖

ตารางที่ ๑๖ เปรียบเทียบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

ชนิดทดสอบ	โรงเรียน	จำนวน	มัธยม	ความแตกต่าง	ความคลาด	ค่า t
			เลขคณิต	ของมัธยมเลข คณิต	เคลื่อน มาตรฐาน	
ดึงข้อ	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๓.๘๕			
	สามเสน	๓๐	๓.๘๘	๐.๐๘	๐.๘๑๓๕	๐.๐๘๘๘
ยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๑๓๘.๓๑			
	สามเสน	๓๐	๑๐๘.๐๐	๓๘.๓๑	๓.๘๕๕๕	๕.๓๖๕๕
กระโดดไกลจากหน้าบัน ลงกับพื้น	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๒.๑๓			
	สามเสน	๓๐	๑.๘๓	๐.๓๐	๐.๐๕๖๕	๓.๓๑๑๖
วิ่ง ๕๐ หลา	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๘.๐๕			
	สามเสน	๓๐	๘.๓๓	๐.๒๘	๐.๑๖๓๓	๒.๒๘๑๘
วิ่งกลับตัว	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๑๐.๖๖			
	สามเสน	๓๐	๑๓.๕๖	๓.๙๐	๐.๑๑๕๕	๒๘.๕๓๑๘
วิ่ง ๖๐๐ หลา	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๑๖๐.๕๐			
	สามเสน	๓๐	๑๖๘.๓๕	๗.๘๕	๓.๒๐๘๘	๒.๘๘๘๓
ขว้างลูกบอลเหล็กไกล	สาธิตจุฬาลงกรณ์	๔๘	๕๐.๕๐			
	สามเสน	๓๐	๕๓.๑๕	๒.๖๕	๑.๘๘๕๕	๑.๘๖๘๒

จากตารางที่ ๑๒ มีการทดสอบถึงข้อปรากฏว่าความซับซ้อนของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย สูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ได้ค่า $t = 0.06448$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนนี้มีกำลังความเขินแค้นหักเหเหมือนกัน

ในการทดสอบยกค่าตัวชนจากหาบอน ปรากฏว่าความซับซ้อนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = 4.3654$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังความเขินแค้นกว่านักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

ในการทดสอบกระโดดไกลจากหาบอนก็พบที่ ปรากฏว่าความซับซ้อนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = 4.3906$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังความเขินแค้นกว่านักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ เมตร ปรากฏว่าความซับซ้อนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = 22.5564$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ เมตร ปรากฏว่าความซับซ้อนของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = 2.4453$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่า นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความคล่องตัวน้อยกว่านักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกลปรากฏว่าความซับซ้อนของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = 9.2622$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนนี้มีกำลังความเขินแค้นและการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายหักเหเหมือนกัน

นำผลของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาลมาเปรียบเทียบกัน โดยทดสอบความมั่นคงสำคัญของความแตกต่างระหว่างมัธยม เลขคณิตของการทดสอบแต่ละอย่าง จึงมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๓ เปรียบเทียบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาล

ข้อทดสอบ	โรงเรียน	จำนวน	มัธยม เลขคณิต	ความแตกต่าง ของมัธยม เลขคณิต	ความคลาด เคลื่อน	ค่า t
						มาตรฐาน
ดึงข้อ	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๔.๗๗			
	รัฐบาล	๔๔	๑๓.๐๖	๘.๒๘	๐.๗๖๔๖	๕.๕๗๔๓*
ยกน้ำหนักขึ้นจากทอนอน	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๑๔๔.๑๐			
	รัฐบาล	๔๔	๘๗.๐๕	๕๑.๐๕	๗.๐๘๗๘	๗.๒๘๓๓*
กระโดดไกลจากท่ายืนอยู่กับที่	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๒.๑๐			
	รัฐบาล	๔๔	๑.๔๘	๐.๖๒	๐.๐๖๕๖	๑.๘๖๗๒
วิ่ง ๕๐ หลา	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๔.๒๑			
	รัฐบาล	๔๔	๖.๕๓	๑.๖๘	๐.๑๒๐๘	๑๓.๘๐๗๒*
วิ่งกลับตัว	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๑๑.๑๒			
	รัฐบาล	๔๔	๑๐.๗๘	๐.๓๔	๐.๑๑๘๗	๒.๘๖๔๓*
วิ่ง ๒๐๐ หลา	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๑๔๕.๑๐			
	รัฐบาล	๔๔	๑๐๘.๖๐	๓๕.๕๐	๓.๓๑๐๕	๑๐.๗๒๓๔*
ขว้างลูกบอลของมือไกล	สาธิตจุฬาฯ	๔๗	๔๑.๒๐			
	รัฐบาล	๔๔	๔๑.๘๕	๐.๖๕	๑.๕๘๔๑	๐.๘๘๕๗

* $P < .๐๕$

จากตารางที่ ๑๓ ในการทดสอบคิงซอ ความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๕.๕๗๔๓$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีกำลังกล้ามเนื้อแขนดีกว่าโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน ปรากฏว่าความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = ๗.๒๘๓๓$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อท้องดีกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนยกเท้า ปรากฏว่าความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = ๑.๔๗๔๒$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียนนี้มีกำลังกล้ามเนื้อขาหักเหมือนกัน

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา ปรากฏว่า ความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า ๑๓.๕๐๗๒ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลวิ่งเร็วกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว ปรากฏว่า ความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า ๒.๔๖๔๓ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา ปรากฏว่า ความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = ๑๐.๗๓๓๔$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความอดทนดีกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบช่วงอุณหภูมิต่างๆ ปรากฏว่าความมัธยเมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า $t = ๐.๔๔๕๗$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียนนี้มีกำลังแขนและการทำงานของประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกายหักเหมือนกัน

นำผลของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาลมาเปรียบเทียบกัน โดยทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างมัธยมเลขคณิตของการทดสอบแต่ละอย่าง ดังมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ เปรียบเทียบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาล

ข้อทดสอบ	โรงเรียน	จำนวน	มัธยม เลขคณิต	ความต่าง ของมัธยม เลขคณิต	ความคลาด เคลื่อน มาตรฐาน	ค่า t
กึ่งข้อ	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๑๖.๑๓			
	รัฐบาล	๔๕	๔.๐๕	๔.๐๘	๐.๕๕๖๒	๔.๐๕๕๕*
ยกน้ำหนักขึ้นจากท่านอน	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๒๕.๗๐			
	รัฐบาล	๔๕	๓๗.๓๕	๒๔.๓๕	๕.๐๑๔๔	๕.๖๔๙๒*
กระโดดไกลจากเหยียบอยู่กับที่	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๒.๒๗			
	รัฐบาล	๔๕	๒.๐๑	๐.๒๖	๐.๐๕๙๕	๔.๓๖๘๗*
วิ่ง ๕๐ หลา	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๗.๔๘			
	รัฐบาล	๔๕	๗.๐๐	๐.๔๘	๐.๑๓๑๕	๓.๗๖๖๒*
วิ่งกลับตัว	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๑๐.๑๗			
	รัฐบาล	๔๕	๑๖.๕๖	๖.๓๙	๐.๑๘๕๒	๑๓.๖๓๒๑*
วิ่ง ๖๐๐ หลา	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๑๔๕.๕๕			
	รัฐบาล	๔๕	๑๐๔.๖๕	๓๗.๓๐	๔.๔๖๔๔	๔.๓๕๘๐*
ขว้างลูกบอลไกล	สาธิตจุฬาฯ	๔๒	๓๘.๑๕			
	รัฐบาล	๔๕	๔๐.๖๕	๑.๐๐	๑.๒๖๖๗	๐.๗๘๘๔

จากตารางที่ ๑๘ ในการทดสอบตั้งข้อปรากฏว่า ความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๔.๐๘๕๕$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อแขนดีกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบยกกล้าตัวขึ้นจากท่านอน ปรากฏว่าความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๕.๖๔๕๒$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อท้องดีกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบกระโดดไกลจากท่านอนอยู่ที่ปรากฏว่าความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๔.๓๖๔๗$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังกล้ามเนื้อขาดีกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบวิ่ง ๕๐ หลา ปรากฏว่าความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๓.๗๓๖๒$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลวิ่งเร็วกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวิ่งกลับตัว ปรากฏว่าความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑๒.๖๓๒๑$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบวิ่ง ๒๐๐ หลา ปรากฏว่าความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๔.๓๕๔๐$ ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความอดทนดีกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกล ปรากฏว่าความถี่เฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๐.๗๕๔๔$ ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ อาจสรุปได้ว่านักเรียนทั้งสองโรงเรียนนี้

มีกำลังกล้านเนื้อและการทำงานประสานกันของร่างกายที่เหมือนกัน

นำผลของสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาเปรียบเทียบกับโรงเรียนรัฐบาล โดยการทดสอบความมีนัยสำคัญของผลความแตกต่างระหว่างมัธยมศึกษาของผลการทดสอบแต่ละอย่าง ดังมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ ๑๕

ตารางที่ ๑๕ เปรียบเทียบสมรรถภาพทางร่างกายของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับโรงเรียนรัฐบาล

ชนิดทดสอบ	โรงเรียน	จำนวน	มัธยม เลขคณิต	ความแตกต่าง	ความผิดพลาด	ค่า t
				ของมัธยม เลขคณิต	มาตรฐาน	
ทั้งหมด	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๗.๘๕			
	รัฐบาล	๔๘	๑๓.๓๐	๕.๓๕	๐.๖๐๗๒	๗.๘๑๐๘
ยกเว้นตัวชั่งจากหามอน	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๑๓๘.๓๑			
	รัฐบาล	๔๘	๓๖.๑๐	๑๐๖.๒๑	๘.๘๓๗๑	๒๑.๘๕๗๓
กระโดดไกลจากชายบนอยู่กับที่	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๓.๑๗			
	รัฐบาล	๔๘	๓.๑๕	๐.๐๓	๐.๓๐๕๐	๐.๘๗๐๘
วิ่ง ๕๐ หลา	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๗.๐๕			
	รัฐบาล	๔๘	๗.๐๖	๐.๐๑	๐.๐๗๕๓	๑๓.๓๖๕๓
วิ่งกลับตัว	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๑๐.๖๖			
	รัฐบาล	๔๘	๑๐.๒๖	๐.๔๐	๐.๐๘๕๕	๘.๘๒๑๗
วิ่ง ๖๐๐ หลา	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๑๓๐.๕๐			
	รัฐบาล	๔๘	๑๐๘.๕๕	๑๑.๙๕	๓.๖๘๕๑	๕.๒๖๕๕
ขว้างลูกบอลไกล	สาธิตจุฬาฯ	๔๘	๔๐.๕๐			
	รัฐบาล	๔๘	๔๑.๕๐	๑.๐๐	๐.๘๘๒๐	๑.๐๐๘๐

จากตารางที่ ๑๕ ในการทดสอบเชิงข้อปรากฏว่าค่ามัธยฐานเลขคณิต ของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๔.๖๑๐๘$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีกำลังความนึกเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบยกกำลังตัวขึ้นจากขนาดปรากฏว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๓๑.๕๕๗๓$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังความนึกของจิตความนึกเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบระโดดไกลปรากฏว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑๐.๕๓๐๘$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีกำลังความนึกเป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล

ในการทดสอบวง ๕๐ หลา ปรากฏว่าค่ามัธยฐานเลขคณิต ของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑๓.๓๔๓$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลวิ่งเร็วกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวงกลมตัว ปรากฏว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๔.๘๓๑๓$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางของร่างกายดีกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบวง ๓๐๐ หลา ปรากฏว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลต่ำกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๕.๖๓๕๕$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความอดทนดีกว่านักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการทดสอบขว้างลูกบอลไกล ปรากฏว่าค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลสูงกว่าของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อเปรียบเทียบแล้วได้ค่า $t = ๑๐.๐๐๔๐$ ซึ่งมากกว่าที่จะมีนัยสำคัญ อาจจะสรุปได้ว่านักเรียนทั้ง

สองโรงเรียนที่มีกำลังตามเข็มนาฬิกาและการทำงานประสานกันของส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย
หักเติมกัน